

Algoritmen

Jag sitter i klassrummet och gör uppgifter på datorn. Det är knäpptyst, man hör endast det hetsiga smattret från fingrar som trycker på tangenter. I fickan har jag en brännhet, bultande magnet. Jag känner den pulsera mot mitt ben, känner hur jag dras till den som nordpol till sydpol. Algoritmen. Vad är den? Ett konstant flöde av information. Bilder, videor, meddelanden, interaktioner. Hela världen ständigt närvarande i min ficka.

Bzz.

Vad kan det ha varit? Plocka inte upp den nu, koncentrera dig på uppgiften. Tänk om det var något viktigt, då? Okej, jag ska bara kolla om någon har kommenterat mitt inlägg. Det går ju snabbt. Mobilen glider upp ur fickan och Instagram öppnas. Inga färsk kommentarer, notisen var bara för ett nytt vänförslag.

Algoritmen. Designad för att tränga in sig i psykets djupaste hålor och mjölka våra hjärnor på enkelt dopamin, droppe för droppe. En känsla av välbehag. Vi sitter fast.

Vem är det som har skapat den? Det finns ingen enskild syndabock. Algoritmen är en helhet som vi alla bidrar till. Hundratals olika plattformar där vi kan kontakta våra vänner, hundratals där vi kan hitta nya. Kolossala berg av material som vi kan underhålla oss med. Alltihopa utvecklat för att fånga våra medvetanden i ett enda stort virtuellt fiskenät. Och vi faller för det. Det är vi som gräver gropen åt varandra, åt oss själva. Varför?

Jag står ensam på stranden och beundrar solnedgången en varm julinatt. Det orangea ljuset kittlar mig på näsan och kvällsbrisen leker med mitt hår. I fickan har jag en brännhet, bultande magnet. Det här blir nog en vacker bild, tänker jag och tar fram mobilen. Magneten. Kameran säger klick och på ett ögonblick så är bilden uppladdad på min profil. Jag lägger mobilen tillbaka i fickan och vänder blicken mot havet igen.

Bzz.

Vad kan det ha varit? Jag undrar om någon har kommenterat min bild. Handen glider nästan omärkbart ner i fickan, som på autopilot. Solen fortsätter smälta ner mot horisonten i sitt rubinröda sken. Jag ser inte längre på.

Algoritmen vill ingen gott. Den kedjar fast dig i bojar. Den matar dig med tom luft och lögner, så att du långsamt svälter ihjäl men ändå känner dig övermätt. Du stänger ögonen och öppnar munnen.

Algoritmen tatuerar oförglömliga bilder av våld, sex och grymheter på din näthinna. Du stänger ögonen och ser bilderna om och om igen, omgivna av mörker.

Algoritmen viskar i ditt öra med honungslen röst att du inte är lika vacker som de andra, inte lika speciell. Du stänger ögonen för världen och öppnar dem åter framför spegeln.

Hur kan vi leva i nuet och njuta av livet, då Algoritmen har sina digitala klor i oss? Det kan vi inte. Det gör vi inte. Vi lever alla med ett gemensamt fysiskt beroende, likt alkohol eller tobak, och våra hjärnor ruttnar alla i samma takt. Algoritmen är alltid närvarande. Den finns konstant i baktankarna, vare sig vi medger det eller inte. Ju mer vi lever på Algoritmens villkor, desto mindre lever vi på våra egna.